

Fyrbødere eller Maskinister kunne avancere op til at blive Maskinassistenter. Maalet for disse Maskinassistenter er jo at avancere til Undermaskinistre, men det skulde gaa ganske mærkeligt til, om ikke denne Vej yderligere blev spærret for dem ved den ny Lov. Der staar ganske vist i denne Lov, at de have Adgang til at fremmes til Undermaskinistre lige saavel som Assisterer tidligere fra den gamle Skole. Men Assistererne sige her i Andragendet og vistnok med fuld Føje, at lige saavel som Assisterer fra den gamle Skole have maattet vige Pladsen og blive ved at gaa som Assisterer, fordi der kom en ny Skole i Stedet for den gamle, lige saa sikkert anse de det for at være, at de blive holdte tilbage for de ny Marineingeniører, som nu udgaa fra den ny Skole. Det skulde gaa ganske mærkeligt til. Og i det hele taget er jo hele den Omordning, der er sket ved denne Skole — jeg har nævnt det ved tidligere Lejligheder — mere et Messespørgsmaal end egentlig et teknisk Spørgsmaal. Thi man vil ikke mere — det tror jeg ikke — være i Stand til at holde paa de Assisterer, der udgaa fra Skolen nu, end man har kunnet gøre det tidligere. Det har været Motivet, det har været Hensigten hele Tiden at gøre denne Skole mere til en Skole for Overklassebørn. Det bliver det ogsaa. Det første Hold bliver det selvfølgelig ikke, for det var af den gamle Kategori, men det vil blive en Overklasseskole for Folk, der ere mere messefähige, end de gamle vare.

Saa siger man i Andragendet, at den Tilsideættelse, der er sket overfor dem, kunde gøres god igen ved, at de ogsaa bleve Marineingeniørassistenter. Og hvis ikke der kan gives dem en saadan Adgang til at blive dette, enten ved en Tillægsprøve til den Uddannelse, de have i Forvejen — det behøver jo ikke at være stort, maaske en Smule Fransk — eller ogsaa ved, at man uden videre siger, at de skulle være paa lige Fod med Ingeniørassistenterne, saa forekommer det mig, at da have Assistererne et Krav paa at blive løste fra deres Forpligtelser overfor Staten. Naar Assistererne eller andre gøre Ophævelser over de Forhold, hvor under de staa, paa beraaber Ledelsen paa Holmen sig i Regelen dette: I have Kontrakt med Staten, I ere gaaede ind paa de Forhold og ere derfor bundne dertil. Det er selvfølgelig rigtigt, forudsat at de Omstændigheder, under hvilke de ere antagne ifølge deres Kontrakt med Staten, endnu ere til Stede. Men naar de ikke længere ere til Stede,

bør heller ikke Forpligtelsen til at holde den Kontrakt, der er indgaaet med Staten, længere være til Stede. Det synes saa soleklart og er i den Grad stemmende med, hvad der gælder i almindelige Forhold, at det ikke skulde behøve nogen lang Paavisning.

Jeg bebrejder ikke Ministeren, om han ikke er fuldkomment inde i disse specielle Forhold. Det vil være for meget at forlange, men jeg synes, man i alt Fald maa kunne forlange saa meget, at naar der foreligger et Andragende, der er saa grundigt, godt og omfattende motiveret som dette, kunde man vente et mere sagligt Svar og et Svar, der mere dækkede over de virkelige Forhold end det, den højtærede Minister gav. Det var en Udflygt, ikke andet, en Maade at klare sig paa, ikke andet, det var ikke noget Svar paa det Andragende, der foreligger. Det undrer mig derfor, at der ikke har fundet en Undersøgelse Sted.

I øvrigt ved Udvalget ogsaa — det kan den ærede Ordfører heller ikke være uvidende om —, at de Folk, der her er Tale om, have været hos Ministeren og faaet Afslag. Nu synes det at være — om med Rette eller ikke, skal jeg ikke sige — saavel i Finansudvalget som i Udvalget for Andragender blevet Coutume, at man ikke henviser et Andragende, medmindre det en Gang er blevet forelagt Ministeren og dér er blevet refuseret. Den ærede Ordfører nikker, han ved altsaa ganske sikkert, at dette Andragende har været hos Ministeren, og at denne har sagt, at han ikke kunde have med det at gøre. Altsaa, den formelle Betingelse for, at Udvalget kunde henvise det, er til Stede. Men jeg mener rigtignok, at ogsaa den reelle Betingelse i meget høj Grad er til Stede, og jeg synes, at naar den ærede Ordfører har taget sig saa overmaade varmt af et senere Andragende, kunde han nok have ofret denne Sag en lille Smule af sin, skal vi sige: forholdsvis store Indsigt i alle Forhold og være gaaet den lidt grundigt igennem.

Som jeg nævnede, have de unge Mennesker, der her er Tale om, henvendt sig til Ministeren, og dette giver mig Anledning til at rejse et Spørgsmaal, som har almindelig Interesse ud over denne Sag. Forholdet er nemlig det, at de unge Mennesker henvendte sig direkte til Ministeren og samtidig indsendte et Andragende til Rigsdagen, men bleve tiltalte derfor, og de fik ogsaa en Straf. Den var ganske vist lemfældig, men de bleve dog straffede,